

Sygn. akt III KK 470/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzcyk (przewodniczący)

SSN Roman Sądej

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **M. D. W.**

skazanej z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 171 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 lutego 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 czerwca 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 18 lutego 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i utrzymany nim w mocy wyrok
Sądu Okręgowego w S. w zakresie orzeczenia o karze grzywny i
sprawę w tej części przekazuje Sądowi pierwszej instancji do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

M. D. W. została oskarżona o popełnienie dwóch przestępstw: z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art.

171 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 18 lutego 2013 r., uniewinnił oskarżoną od popełnienia pierwszego z zarzucanych jej czynów. Natomiast z ramach drugiego z zarzucanych czynów skazał ją na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 171 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 171 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby. Na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 zł. Ponadto rozstrzygnął o zaliczeniu na poczet orzeczonej kary grzywny okresu tymczasowego aresztowania oraz o kosztach sądowych.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonej, który podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, domagał się zmiany wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia przypisanego jej czynu ewentualnie uchylenie wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 20 czerwca 2013 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego wyroku wniósł – na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. – Prokurator Generalny, zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze grzywny na korzyść skazanej. W kasacji zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 433 § 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k., „polegające na zaniechaniu dokonania przez Sąd Apelacyjny wszechstronnej kontroli odwoławczej, w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy niezasadnego w części orzeczenia o karze grzywny, bo wydanego z naruszeniem art. 4 § 1 k.k. i art. 71 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu, względniejszym dla oskarżonej, wyroku Sądu Okręgowego z dnia 18 lutego 2013 r., sygn. akt II K .../12, co powoduje, iż zaskarżony kasacją wyrok jest rażąco niesprawiedliwy”.

Na tej podstawie wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Rację ma bowiem skarżący, że Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy wyrok, który w części dotyczącej orzeczenia o karze grzywny wydany został z rażącym naruszeniem art. 71 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k.

Zgodnie treścią przepisu art. 71 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie orzekania (ustalonym ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. - Dz. U. Nr 206, poz. 1589, która weszła w życie 8 czerwca 2010 r.), zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności, sąd może orzec grzywnę w wysokości do 270 stawek dziennych. Zaaprobowane przez Sąd Apelacyjny orzeczenie sądu pierwszej instancji, opiewające na 300 stawek dziennych grzywny, stanowiłoby więc także rażące naruszenie tego przepisu prawa materialnego w aktualnie obowiązującym brzmieniu. Przypisany skazanej czyn został jednak popełniony w okresie od stycznia 2010 r. do 26 maja 2010 r., a więc w czasie obowiązywania art. 71 § 1 k.k. w brzmieniu umożliwiającym sądowi orzeczenie grzywny w wysokości do 180 stawek dziennych. Nie ulega wątpliwości, że względniejszy, w rozumieniu art. 4 § 1 k.k., był więc art. 71 § 1 k.k. obowiązujący w dacie popełnienia przestępstwa.

Brak korekty tego rozstrzygnięcia przez Sąd odwoławczy, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych w apelacji obrońcy skazanej zarzutów, jest nie tylko równoznaczny z rażącym naruszeniem wskazanych w zarzucie art. 433 § 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k., ale również oznacza, że takim samym uchybieniem – jak wyrok sądu pierwszej instancji - obciążone jest również zaskarżone orzeczenie Sądu Apelacyjnego. Uchybienie to miało ewidentny wpływ na treść wyroku, gdyż w jego następstwie wymierzono skazanej karę grzywny w wysokości wyższej od dopuszczalnej.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy uznał podniesione w kasacji zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego za zasadne. Natomiast zawarty w niej wniosek o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym (którym Sąd Najwyższy nie jest związany) okazał się nietrafny. Jego uwzględnienie pozbawiłoby bowiem oskarżoną prawa ubiegania się o instancyjną kontrolę dokonanej zmiany wyroku w zakresie kary grzywny. Dlatego

należało uchylić zaskarżony wyrok i utrzymany nim w mocy wyrok Sądu Okręgowego w zakresie orzeczenia o karze grzywny i sprawę w tej części przekazać temu ostatniemu Sądowi do ponownego rozpoznania, w trakcie którego będzie on zobowiązany do respektowania art. 71 § 1 k.k.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.